

ORJAN
KARLSSON

THRILLER

Iselin was
bijna thuis

JAKOB WEBER-REEKS

INKIJKEXEMPLAAR

Iselin was bijna thuis

ØRJAN KARLSSON

Iselin was bijna thuis

Vertaald uit het Noors door Neeltje Wiersma

Thriller

INKIJKEXEMPLAAR

Hij verliet de E6 een halfuur ten noorden van Göteborg, passeerde een wegrestaurant. Zweedse, Noorse en Deense vlaggetjes versierden het hek aan de bovenkant. Hij stopte bij een afrit een eindje verderop, pakte het boek met de routekaarten en opende het bij de bladzijde die hij gemarkeerd had.

Hij was hier nog nooit eerder geweest. Niet op deze manier.

Nadat hij zich ervan verzekerd had dat dit de goede plek was, reed hij verder over een smalle asfaltweg met zachte berm. Al snel lag de kust open voor hem, de lichten van Denemarken duidelijk zichtbaar in de schemering boven het Kattegat. Helder lichtende parels. Elk stipje een huis.

Een huis.

Een gezin.

De westkust van Zweden was een populair vakantiegebied, maar langs deze weg lagen stenige inhammen, plaatsen met brak water en weerbarstig, geel stro dat zowel zout water als vorst verdroeg. Drassig gebied op de grens van moeras, waar kopergroene libellen boven pikzwarte waterpoelen zweefden.

Zijn type landschap.

Op weg naar de kleine baai schuurden takken tegen de auto. Er was nauwelijks plaats om te keren, maar dat was hij gewend. Hij kon het voertuig tot op de centimeter navigeren zonder een scherpe steen of iets anders wat krassen in de lak zou maken, te raken. De afdrucken die de autobanden in de harde, droge grond maakten, zouden in de loop van een paar dagen verdwijnen, als de regen ze al niet eerder had

weggespoeld. Het zomerweer in Scandinavië was niet stabiel.

Het kostte hem een paar minuten om de auto met de neus naar de weg te parkeren. Hij klikte de veiligheidsriem los, zette de motor uit en trok de handrem aan. Toen leunde hij achterover in de stoel en bleef zo zitten met het raampje naar beneden gedraaid tot het getik van de afkoelende motor verstomde, en het enige wat hij nu nog hoorde waren klotsende golfjes en het zwakke briesje door de boomtoppen.

Hij stapte uit en maakte twee plastic twintiglitercontainers los die achter op de auto bevestigd zaten, nam de containers mee naar de waterkant, liep terug en haalde de warmtekijker. Hij had die op de zwarte markt in Warschau gekocht. Een Duits model. Zwaar en solide.

Hij hield de lenzen voor zijn ogen. De passagiersveerboot van Göteborg naar Frederikshavn lichtte op in zijn gezichtsveld. In de kijker verloor de veerboot zijn scherpe contouren. Wordt een vage rode en oranje rechthoek, alsof het vaartuig in brand stond.

Hij stopte de kijker terug in het etui en vulde de twee containers met zeewater. Terug bij de auto zette hij ze ernaast en trok de schuifdeur open. Die gleed geluidloos naar achteren op geoliede rails en onthulde de ruimte achterin. Die was aan het zicht onttrokken door een dunne wand voor degenen die zich voor in de cabine bevonden.

Normaal gesproken zou het eruitzien als een van de verblijfsruimten in een willekeurige camper met een keukenhoek en een klein tafeltje waaraan het gezin kon eten of 's avonds een spelletje doen. Nu zag het er behoorlijk anders uit.

De avond daarvoor had hij het interieur gedemonteerd, de meubels in elkaar geklapt en in de bagagekist op het dak opgeborgen. Het vloerkleed opgerold. Het groene vilt verborg nog steeds de in de fabriek lichtgroen gespoten vloer – verf die reiniging met een hogedrukspuit verdroeg. Het laatste wat hij deed was het monteren

van de roestvrijstalen werktafel. Hij schroefde het geraamte met stevige bouten vast aan de carrosserie van de auto. Het had hem een klein uurtje gekost.

Hij tilde de containers achter in de auto, klauterde zelf naar binnen en trok de deur dicht, deed de batterijlamp aan het plafond aan en zette de monitor aan die aan de dunne wand achter de cabine bevestigd was. Het scherm was gekoppeld aan een videocamera gericht op het uitzicht vanaf de voorruit. Als er iemand over de steenslagweg kwam, zou hij die zien.

Hij tilde een container op en goot het water over in het reservoir aan het eind van de roestvrijstalen werktafel. Hij moest een beetje water uit de tweede container gebruiken om de tank helemaal te vullen, wist uit ervaring dat hij onderweg weer moest bijvullen.

De dikke rubberen schort hing aan een haak bij de achterdeur. Hij kleeftde zich uit tot op zijn onderbroek. Vouwde elk kledingstuk op en deed de kleren in een doorzichtige plastic tas, trok een haarnetje over zijn hoofd, deed aan elke voet een schoenhoesje en hing de rubberen schort om zijn nek, en trok de riem om zijn middel stevig aan.

De hele tijd hield hij de gedaante onder het witte laken op de tafel nauwlettend in de gaten, constateerde dat de borstkas rustig op en neer ging.

Tot slot trok hij de rubberen handschoenen aan; gewone, gele huishoudhandschoenen. Hij pakte met duim en wijsvinger de ene hoek van het laken vast en trok het weg. Onthulde het naakte, vastgebonden lichaam eronder.

Uit de zak op de voorkant van de schort viste hij de haarspeld. De blauwe topaas in het midden van de speld glinsterde in het licht van de batterijlamp. Hij schoof haar zwarte haar opzij en klemde de speld over haar rechteroor.

Haar oogleden trilden.

Ze zou zo wakker worden.

1

Jakob Weber

Jakob Weber maakte de riem van Garm los en liet de hond door het hek het kerkhof van Bodø op gaan. De jackrussellterriër keek vragend naar hem op, het lijf trillend van opgehoopte energie.

‘Ga naar moeders.’

Garm schoot ervandoor. Slalomde als een werfelwind tussen bomen en grafstenen. Bleef af en toe staan om zich ervan te vergewissen of Jakob hem volgde.

Zo vroeg in de ochtend was er nog niemand op het kerkhof. De vlakke, bijna karakterloze begraafplaats lag ingeklemd tussen de Olav V gate en het vliegveld van Bodø. Ze had grapjes gemaakt dat er geen gebrek aan vervoermiddelen zou zijn als ze deze wereld ging verlaten. Jakob zette de kraag van zijn jas op. De bladeren langs de smalle allee ritselden in de westenwind, koel voor de tijd van het jaar.

Hij bezocht het kerkhof het liefst op deze tijd van de dag. Voelde dat hij Lise dan een beetje voor hem alleen had. Haar graf lag in een van de nieuwe rijen bij de omheining.

Hij hurkte voor de eenvoudige grafsteen van grijs graniet. LISE ALVDAL WEBER, stond er met koperen letters, ingelegd in het graniet, gevolgd door de geboorte- en sterfdatum. Een absurde rekensom met een verschil dat altijd te klein was: 41 jaar.

Hij verwijderde de resten van uitgebloeide bloemen uit de vaas. Zette er een nieuw boeket verse, rode rozen in. Haalde een doekje uit zijn jaszak en veegde over de bovenkant van de steen. Deed een stap terug, keek omhoog. Vond de Børvasstindan aan de horizon, grijs gebergte met witte vlekken onder de Breitind en Rundtind.

Dertien toppen. Een discipel te veel. Eentje over. Zoals hij. Na Lise. Zes maanden nu en nog steeds niet te bevatten.

Garm duwde zijn snuit tegen zijn been. Jakob boog zich naar hem toe en kroelde de hond achter zijn oor. De mouw van zijn overhemd kroop op en zijn horloge werd zichtbaar. Niet zo vreemd dat de hond ongeduldig was. Hij had twintig minuten bij het graf gestaan, verzonken in gedachten die alweer vergeten waren.

Op weg terug naar de auto zag hij een passagiersvliegtuig boven de Saltofjorden. Uit de koers van het vliegtuig maakte hij op dat de piloot van plan was over de stad te vliegen om dan met een boog vanuit het oosten te landen. Het vliegtuig zou maar een paar honderd meter van het graf van Lise vandaan landen. Hij had nog steeds voldoende tijd, zou nog een kop koffie kunnen kopen voordat de passagiers in de aankomsthal waren.

Hij opende het achterportier van de Outlander. Garm sprong naar binnen zonder op een commando te wachten, ging op de deken in de bench liggen met de ogen strak op zijn baasje gericht. Hij wilde de bevestiging dat hij er snel weer uit mocht. Jakob gaf de hond een snoepje. Hij kocht elke week een kiloverpakking gehaktballetjes. Gaf Garm twee, drie stuks na een wandeling of een langer verblijf in de auto. Hij hoorde Lise tegen hem fluisteren met een glimlach in haar stem: 'Je bent een softie geworden.'

Het eerste wat Jakob opviel toen hij voor het terminalgebouw parkeerde, was de wit-met-blauwe bestelauto met het logo van NRK Nordland. Een tv-ploeg stond buiten bij de draaideur van de aankomsthal. Drie stuks: cameraman, geluidsman en een verslaggever. En ook niet zomaar een verslaggever, maar Sigrid Malmsten: de journalist die vorig jaar de SKUP-prijs had gekregen voor het blootleggen van de nauwe banden tussen de wethouder van de gemeente Bodø en centrale figuren van het bedrijfsleven in de stad.

De schoonmaakoperatie na de rechtszaak resulteerde in een tekort van één woordvoerder bij de gemeente, en voor de politie in een na

verloop van tijd geseponeerde corruptiezaak tegen twee personen op de toptienlijst van Bodø's vermogenden. Jakob veronderstelde dat alles terug was bij normaal. Mensen met geld hadden hun eigen regels; beweerden, uiteraard nooit openlijk, dat ze recht hadden op een speciale behandeling. Tenslotte waren zij het die het 'gewone volk' aan werk hielpen. Jakob had genoeg van dit soort mensen ontmoet om in te zien dat ze geloofden wat ze zeiden.

'Wat gebeurt hier?' vroeg hij Sigrid.

'Strikt genomen is dat mijn zin', antwoordde de journalist scherp. Alleen de uitdrukking in haar groene ogen vertelde Jakob dat het antwoord als grapje was bedoeld. Een van de agenten op het bureau had Sigrid beschreven als 'een vrouw met de mimiek van een muur'. Hoewel, de agent had vast niet 'vrouw' gezegd.

Sigrid veegde een blonde lok uit haar gezicht. Ze was ietsje kleiner dan zijn één meter negenzeventig, en goedgeïnd. Een vervaagd litteken liep van het linkeroor schuin naar de kin. De zichtbare schade na een klimongeluk.

Een paar weken geleden had ze hem erover verteld, toen ze elkaar in City Nord tegenkwamen, het winkelcentrum buiten het centrum. Sigrid had gevraagd of hij zin had in koffie. Jakob had de uitnodiging aangenomen, ja, ook al verwachtte hij journalistenvragen van haar. Hij was positief verrast geweest. Ze hadden het vooral over dagelijkse dingen gehad: het nieuwe vliegveld, de militaire oefening in het noorden en Bodø/Glimt. Toen het gesprek wat persoonlijker werd, vertelde Sigrid hem over het ongeluk, en Jakob had een beetje over Lise verteld. Het was fijn geweest.

'Ik ben hier om een collega op te halen', antwoordde Jakob. 'En julie?'

'BN'er-alarm', antwoordde Sigrid. 'Marte Moi, beter bekend als NaturDama, heeft besloten om de Lofoten aan haar volgers te laten zien. De eerste stop is Bodø; daarna gaat ze naar Røst en Værøy en vervolgens maakt ze een roadtrip op de Lofoten. Je kent het wel:

Svolværgeita, walvissafari, Henningsvær, bootvissen. De hele toeristenmikmak.’

‘En daarvoor komt een tv-ploeg opdraven?’

Sigrid keek schuin omhoog naar Jakob. ‘Je weet niet wie NaturDama is?’

‘Zou dat moeten?’

‘Hangt ervan af. Zit je op Instagram of TikTok?’

‘Zit amper op Facebook.’

Sigrid pakte haar mobieltje. ‘Kijk.’ Ze opende het profiel van NaturDama op Instagram. Swipete met haar wijsvinger over het scherm en tientallen foto’s en filmpjes vlogen te snel voorbij om meer te kunnen zien dan dat de meeste posts kleurrijke landschappen toonden met de poserende hoofdpersoon midden in het beeld.

‘Dit is het laatste wat ze postte.’

Sigrid drukte op een foto waarop een meisje aan boord van een vliegtuig te zien was. Ze was ergens tussen de vijftientig en dertig met opvallende, rode lippen, bruine ogen en zwart haar dat met een koperkleurige haarspeld was opgestoken. Over de ene schouder hing een vlecht. Dwars over de hele foto stond de tekst: ‘Crossing the Arctic Circle! Stay tuned for my northern adventure!’

‘Niet bepaald Lars Monsen’, merkte Jakob droogjes op.

‘Nee, daar heb je gelijk in. Monsen heeft rond de 140.000 volgers op Instagram. NaturDama heeft...’ Sigrid hield het mobieltje voor zijn neus.

‘1,3 miljoen?!’ riep Jakob uit.

‘Klopt. Ze behoort tot de bekendste influencers in het noorden. Combineert natuurbeleving met eten, muziek, mode, wellness, en alles wat op een bepaald moment haar volgers interesseert. Ze heeft een goede neus, zoveel is zeker.’

‘Een goede neus en een goede manager’, voegde de cameraman eraan toe.

‘En nu maakt ze toevallig een reisje naar Bodø en de Lofoten?’ vroeg Jakob.

‘Niets wat NaturDama doet, is toevallig. De reis is gesponsord door Visit Norway.’

Sigrids telefoon liet een zachte pling horen. Ze bekeek het bericht. ‘Ik moet rennen. Ze is onderweg naar de bagageband. Doeg.’

Samen met de camera- en geluidsman verdween ze door de draaideur – om onmiddellijk daarna weer naar buiten te komen met een dunne pocket in haar hand. Gaf die aan Jakob. ‘Ik heb hem gister uitgelezen’, zei ze. ‘Neem jij ’m maar. Het wordt een beetje gênant als NaturDama denkt dat ik een fan-girl ben. Het is niet zo beroerd, zeker het eerste hoofdstuk niet.’

Jakob pakte het boek. Op het kaft Marte Moi, NaturDama, staande op de trap van een zomerboerderij. Achter haar staken spitse bergen gaten in de hemel. De titel van het boek luidde *Mijn reis*, en tussen haakjes eronder *Ga mee!*

‘Veel plezier.’ Sigrid knipoogde naar hem en liep snel terug de aankomsthal in.

Jakob legde het boek op de achterbank. Hij hield van lezen, maar de laatste maanden kon hij zich moeilijk concentreren. Als hij een roman pakte, gleden zijn ogen over de bladzijden zonder dat hij houvast vond in een woord of een zin. Zijn collega Armann had een dochter van zestien. Zij kende vast en zeker NaturDama. Armann mocht het boek wel van hem hebben en het aan haar doorgeven. Wat papacredits oogsten.

Binnen in de terminal kocht hij een kop machinekoffie in de Narvesen-kiosk. Hij bekeek een voor een de reizigers die de trap af kwamen van de eerste verdieping en zag dat Sigrid haar interview-object al had gevonden. De journalist verdween bijna in de drom nieuwsgierige toeschouwers die haar en de influencer omringde.

Het spektakel liet er geen twijfel over bestaan dat Marte Moi echt een beroemdheid was. Jakob ving een korte glimp van haar op toen ze

voor de camera stond te praten en te gesticuleren. De koperkleurige haarspeld schitterde in het flitslicht van de mobieltjes. Ze maakte een energieke indruk. Gekunsteld. Aan het werk. Toch had hij moeite om het concept te begrijpen. Marte Moi deed niets anders dan foto's van haarzelf posten, poseerde voor natuurschoon en bezienswaardigheden waar iedereen naartoe kon reizen.

Allemachtig. Als Lise hem zoiets had horen zeggen, zou ze hem een tik op het achterhoofd hebben gegeven en hem een verzuurde, oude brompot hebben genoemd. Hij moest oppassen dat hij niet zo werd als de oudgedienden op het politiebureau die meenden dat vroeger alles veel beter was. Zoals Rolf Kvist, zijn inmiddels gepensioneerd partner. Hij had gezworen bij een ouderwetse typemachine met correctietoets, totdat de hr-chef die persoonlijk van zijn bureau weghaalde. Dat was drie jaar geleden.

'Jakob Weber?'

'Hm?' Hij draaide zich om. De vrouw achter hem stond al met uitgestoken hand, een militairgroene rolkoffer op de grond naast haar. Hij had haar portretfoto op intranet gezien. Ze was groter dan hij had verwacht. Bredere schouders. De rechercheur in hem ordende de indrukken: ongeveer één meter vijfenzeventig, Aziatische trekken. Donker, steil, schouderlang haar. Bruine ogen. Rechte neus met sproeten op de neusrug. Een lichte toets van bordeauxrode lippenstift. Linkerhoektand een tikkeltje scheef. Gympen, blauwe spijkerbroek en een wit topje onder een zwart leren jasje.

Stevige handdruk.

Politie.